

Skúmanie planéty

11. novembra 2354 pristála posádka vesmírnej lode Albega X-103 na zatiaľ nepreskúmanej planéte IDP-871. Ich misiou bolo preskúmať prostredie a život na planéte. Posádka sa skladala z troch ľudí. Kapitána, technika a výskumníka. Ako prvé bolo na rade prostredie. Chodili po planéte a skúmali kamenistú zem, hory, jaskyne.

Po dvadsiatich dňoch výskumu odoslali správu o prostredí riadiacemu stredisku na Zemi. Znela takto: Planéta IDP-871. Počet mesiacov 0. Najbližšia hviezda DEPS11. Na planéte je kyslík. Voda sa na planéte nenachádza. Povrch je kamenistý, oranžový. Hory tvoria desať percent povrchu. Väčšina povrchu planéty pripomína púšť. Rastlinstvo je zatiaľ neznáme. Toto bola celá správa. Potom išli hľadať život na planéte. Preleteli na juh, kde bola najväčšia pravdepodobnosť na nájdenie života. Po troch dňoch začali s prieskumom jaskýň. Ako prvú skúsili najväčšiu. Šírka chodby bola desať metrov a stále sa zužovala. Išli už tri hodiny a stále nič neobjavili. Rozmýšľali, či sa vrátiť, no mali ešte dostatok zásob vody, tak teda pokračovali. Po ďalšej hodine začuli zvláštny zvuk ako kvapky. Poponáhľali sa a objavili vodu. Veľmi ich to šokovalo. Všetko zaznamenali a pokračovali hlbšie do jaskyne. Po nejakom čase sa dostali k rebríku. To ich ešte viac presvedčilo, že tu musí byť život. Opatrne sa vybrali nadol. Už začínali vidieť zdola svetlo. Toto bol ešte väčší šok. Svetlo zdola. Zrazu zbadali mesto. Všade lietajúce dosky namiesto áut, nádherné prostredie a poriadne vysoké budovy. Opatrne a nenápadne zišli z rebríka a všetko pofotili, zaznamenali. Okolie mesta bolo ako lesy a lúky na Zemi. Nachádzalo sa tam aj veľmi veľa vody. Obyvatelia mesta vyzerali zvláštno. Modrá pokožka, štyri ruky a chvost. Správali sa ako ľudia a ich mesto vyzeralo rovnako vyspelé ako mestá na Zemi. Túto posádku o chvíľu objavili a chytili ich. Vypočuli ich, ale našťastie to bol inteligentný národ a dohodli sa na mieri.

Posádka prišla späť na Zem a o všetkom informovali najprv prezidenta, potom aj ostatných ľudí. Pozemšťania si začali s mimozemšťanmi navzájom pomáhať, obchodovať spolu a aj skúmať ďalšie planéty.

3. február 2012 – Nový život

Vynorila sa mi spomienka. Presne pred rokom som si sem do denníčka zapísala sen. Bol zvláštny, ale najmä neuveriteľne skutočný. Zjavili sa v ňom čudné tvory a ja, akoby som ich sledovala spoza kríkov a bála sa, že čo i len malý pohyb upúta ich pozornosť a ja sa nedožijem rána. Mala som pocit, že som to už niekde zažila alebo čo je horšie, ešte len zažijem.

Včera som bola učupená neďaleko kukuričného poľa a cez trnistý ker som pozorovala mimozemšťanov na vlas rovnakých ako vtedy, v tom hrôzostrašnom sne, po ktorom som sa zobudila celá spätená a vystrašená. Avšak to bol len sen. Teraz je to skutočnosť. Pol kilometra od domu nám pristálo obrovské UFO. Bolo po bokoch slabo osvetlené, no žiadny otvor. Odrazu sa predsa len začalo otvárať. Zospodu sa vyklápali veľké vráta a zazrela som len obrysy nejakých postáv. Bola som tam sama v noci. Mama s otcom odišli do mesta na ples, ale pravdepodobne nič nevideli, lebo i ja som tento objekt zazrela až tri hodiny po ich odchode. Pristáli potichu a malé svetielka zapli až potom. A keďže v okolí dvadsiatich kilometrov nikto nebýva, nemala som šancu, aby ma prišiel niekto zachrániť. Určite to nijaká iná živá duša nevidela.

Sedela som tam celá zúfalá. Povedala som si, že ak budem ticho, hádam sa mi nič nestane. Rýchlo som sa potichu rozbehla do domu a ukryla sa do pivnice. Sledovala som ich z malého pivničného okienka. Vystúpili. Boli obrovskí, mohli mať okolo troch metrov, tykadlá, veľké oči a zazrela som štyroch. Viac som nevidela. Gigantické svetlá, ktoré poukladali na zem veľmi súmerne sa práve zapli. Celkom ma oslepili. Čakala som, kým sa mi zrak ustáli, ale nič. Odrazu som zacítila pohyb. Nebola som v pivnici sama. Najskôr som sa potešila, že v meste zahliadli neidentifikovateľný objekt a prišli mi na pomoc. Stále som bola celkom „slepá“ a keď ma niekto zdvihol, bola som presvedčená, že to je môj ocko. „Ocko, zachránil si ma. Myslela som, že ma tu necháte s tými škaredými tvormi.“ Neodpovedal. Pocítila som chlad, určite ma zanesol von. Začudovala som sa, ale nemohla som nič povedať. Úplne som stuhla. Nič som nevidela, nemohla som hovoriť a najhoršie bolo, že som sa nemohla ani pohnúť. Uvedomila som si, že to nebude môj ocko a žiadna záchrana neprichádzala. To oni, mimozemšťania ma uniesli. Odnášali ma preč a ja som si myslela, že do nášho domu, ďaleko od civilizácie, prišli normálni ľudia. Bola som hlúpa.

Potom asi po dvoch hodinách, pretože čas som vôbec nevnímala, som svoje zmysly nadobudla späť. Nebola som v pivnici ani za kríkom. Nachádzala som sa v sklenej nádobe a okolo mňa chodili stovky tých istých tvorov. Poobzerala som sa cez priehľadnú „klietku“ a zistila som, že nie som na našej planéte, na Zemi. A som tu doteraz. Zvláštno, nepociťujem ani hlad, ani smäd. Nepociťujem vôbec nič. Akoby som bola v sne. Nemám z toho ani strach, len rozmýšľam, čo so mnou bude a pozorujem ich ako sa okolo mňa prechádzajú. Vôbec si ma nevšímajú, akoby som tu ani nebola, ale toto už nie je sen. Som tu naozaj, no chcela by som ísť domov. Mám tu len môj malý denníček, ktorý som si ešte ráno strčila do vrečka na bunde. Skoro všetko si doň zapisujem a dúfam, že keď si budem čítať staršie zápisky, aspoň trochu sa pousmejem a spomeniem si na rodičov, ktorí ma už asi nikdy neuvidia. Ktovie, čo robia. A je tam u nás noc alebo už deň? Možno si stále myslia, že som doma v našom malom útulnom domčeku a vo svojej posteli snívam krásne sny a oni sa zabávajú. Alebo ma hľadajú? Márne. Tieto príšery, vďaka ktorým ich už nevidím ma určite neplánujú zaniest' naspäť.

Som tu uväznená. Na cudzej planéte, kde ani netuším, či ju niekedy obyvatelia Zeme nájdu. Toto je už môj nový domov. Nový život, ktorý žijem od 3. februára 2012, podľa dátumu na Zemi. Nevieam ako rátajú dni, ale odteraz si budem zapisovať všetko, čo sa mi stane. Pokiaľ sa mi neminú stránky.

SPADNUTÍ Z MARSU

Veľa ľudí si myslí, že nie sme vo vesmíre sami. Či je to pravda alebo len hlúpy nezmysel, sa vedci snažia zistiť už mnoho rokov. Podľa mňa je nejaká šanca, že sa Ufóni na nás pozerajú z ostatných planét. V mnohých filmoch vyzerajú ufóni ako malé neškodné stvorenia, ktoré sú o riadny krok pred nami. Dost' ľudí vraví, že nejaký ten piatok u nás už boli.

Ak sa mám priznať, už ako malú ma fascinoval vesmír a všetko s ním spojené. Rakety, planéty, slnko, hviezdy a samozrejme nesmú chýbať moji najobľúbenejší – UFÓNI.

Dnes už mám 16 rokov a stále čakám na nejaké znamenie od mojich kamarátov. Je to presne šesť rokov čo ma uniesli. Bola som s nimi len krátko, no mala som pocit, že som jednou z nich. Tajná reč mi išla na výbornú, ovládala som každú zbraň. No keď som sa chystala učiť sa riadiť raketu, Ufóni sčerveneli a všetci do jedného zmizli. Ostal po nich len akýsi malý kamienok, ktorý som si odložila. Keďže som už takmer dospelá rozhodla som sa, že začnem pracovať na tom, aby som sa s nimi mohla znova stretnúť. Mnoho mesiacov som strávila nad knihami o mimozemšťanoch, keď tu zrazu sa stalo niečo neuveriteľné... Ocitla som sa medzi nimi! Bola som celá bez seba, keď som zbadala môjho najmilšieho Ufónika Lifientalga. Bežala som ihneď k nemu.

„Linda, čo tu robíš?“ pýtal sa ma so slzami v očiach Lifientalga, „veď sme ti vraveli, že keď budeme potrebovať tvoju pomoc, prídeme po teba.“

„Ja viem, ale už som to nemohla vydržať, chýbali ste mi.“

„Áno, aj ty nám, ale dobre vieš, že sama sem máš zakázané chodiť.“

„Viem, ale keď už som tu, poďme niečo robiť. A kde je vlastne Danygero? Ako to, že nie ste spolu? Vy ste sa pohádali?“

„Nie, opustil nás.“

„Čože? On sa snád' pridal k tým slizkým Ikrénom?“

„Nie, šiel ti dať znamenie, tri roky dozadu, ale už sa nevrátil.“

„Ako to? Ja som žiadne znamenie nedostala.“

„To preto, lebo ho zajali Ikréni.“

„Panebože, to ma mrzí... a ... „Áno, žije, len je zavretý v Osagárde. Mysleli sme si, že je po ňom, ale Tizanama nám robí špióna na polícii. Takže...“ „Takže videla Danygera.“ „To nie ale hlási nám každé útoky na Herenscénsku bránu, vždy sa môžeme poriadne pripraviť na boj.“

Môj rozhovor s Lifientalgom nás zamestnal až do západu slnka. Predsa len sme sa roky nevideli a mali sme si čo povedať. Keď už odišiel a nechal ma s nepokojnými myšlienkami osamote, začala som potajomky plánovať, ako zachránim Danygera z pazúrov neľútostných Ikrénov a zastavím ich neprestajné dobýjanie sa do mesta. Sme síce na Marse, ale podľa mňa je tu krajšie ako na Zemi. Som si stopercentne istá, že keď teraz vyrazím, pri východe slnka budem

späť aj s Danygerom. Chce to len malú raketu. Blížila som sa k hangárom preplnených najmodernejšími raketami, modernejšími než má Amerika. Skontrolovala som, či stráže spia. A ako obvykle píli drevo ostošesť. Ani výbuch atómovej bomby by ich v tejto chvíli nezobudil. Otvorila som dvere hangáru a nastúpila som do prvej rakety, ktorá bola ku mne najbližšie.

„Do kelu, Linda, veď nevieš, ako sa to štartuje a nie už ako sa na tom lieta. Pust' ma k tomu!“ Nevedela som kto, ale niekto sa zrazu vynoril spoza sedadla. Keď si už konečne to čudo zahalené až po uši v látke z hodvábu sadlo, všimla som si jeho fialové oči. A fialové oči má iba jeden Ufón! „Lifientalgo, to mi je prekvapenie! Ako si ma tu našiel?“

„Si jediná, kto z tejto okrúhlej planéty odvážil na niečo takéto. A nemohol som ťa nechať ísť samu.“

„To je od teba milé.“ Ani neviem ako, ale zrazu sme sa ocitli v oblakoch. Malý moment, sme predsa vo vesmíre, takže iba vo víre prachu a plynov. Leteli sme asi päť minút, keď sme sa zrazu ocitli nad Osagárdom – väznica, z ktorej sa tak ľahko nikto nedostane.

„Vyzerá to tak, že Ikréni spia,“ zvolal Lifientalgo.

„Áno ale zopár ich kráča popri múroch asi majú obhliadku“ dodala som.

„Ideme, drž sa bude to s nami trošku hádzať.“

Ani to nestihol dopovedať a už aj tak bolo. Myslela som si, že som v Las Vegas na nejakom bláznivom kolotoči.

Pristátie bolo oproti letu jemné a vôbec nás nehádzalo zo strany na stranu ako vo vzduchu.

„Už sme tu, narátam do tri a rozbehneš sa na ľavú stranu“ povedal pokyny a ja som bez rozmyslenia prikývla.

1...2...3... „Bež!“

Bežím ako môžem. Keď tu zrazu cítim na chrbte niečo tvrdé a padám k zemi. Neviem, čo to bolo, ale prebrala som sa až v lietadle. Tentokrát nás už bolo o čosi viac. Tizanama a Danyger plakali, pretože konečne mohli stretnúť svoje rodiny. A zrazu, keď bolo všetko v poriadku, som sa prebudila vo svojej izbe. Neuveriteľne ma bolela hlava. Obrátila som sa nabok a niečo ma tlačilo vo vrecku. Opatrne som siahla na predmet, ktorý som mala vo vnútri a vytiahla som ho. Bol to list. Stálo v ňom:

„Milá Linda, veľmi si nám pomohla. Danyger a Tizanama sú šťastní a ďakujú ti za záchranu. Viem trafil ťa jeden z Osagárskych strážnikov, ale svojím pádom si upútala pozornosť všetkých Ikrénov. Pamätáš, ako som ti spomínal, že neznesú pohľad na krv? Troška ti stekala po čele a oni sa rozutekali na všetky strany. Si hrdinka Linda a dobre vieš, že si porušila zákaz prísť k nám bez povolenia, ale keďže si mi zachránila súrodencov, môžeš k nám prísť, kedy chceš. Prikladám aj tento medzipriestorový talizman, ktorý keď si nasadíš na krk, ťa preniesie k nám. Maj sa dobre a dúfam, že sa čoskoro uvidíme.

Ahoj, tvoj Lifientalgo!

Martina Spodná, 8.A

PLANÉTA LÁSKY

Som mimozemšťan. Je rok 2222 a dokončievam môj rýchly premiestňovač na iné planéty. Ja sa chcem dostať na planétu Zem. Už len spravím posledné úpravy a môžem ísť spať. Ráno to vyskúšam. Možno sa pýtate, na čo chcem ísť preč? Som tu sám, moji priatelia zomreli pri vojne medzi nami. Proste sme sa nezhodli a ja jediný som tu zostal, len sa bojím, že na Zemi ma neprijmú. Za pokus to stojí.

Ráno o 3:00 vyrážam. Mimozemšťania nejedia normálne jedlo, my jeme cukríky, lebo vlastne nič iné tu nemáme. Cukríky sa stále vyrábajú v prístrojoch už úplne samy. Ráno som to teda rýchlo zjedol a o 3:02 som naozaj stlačil tlačidlo – ŠTART. O 5 sekundu som tu. Na Zemi. Presnejšie na poli. Vyzerá to tu krajšie ako som si myslel. Vedľa mňa bolo veľa žltých podlhovastých rastlín. Tak som chcel vyskúšať, čo to je. Nó, bolo to celkom fajn. Nikdy som si nemyslel, že tu bude taká krásna príroda. Na Marse je iba pustatina a stroje, ktoré nám, teda mne vyrába sladkosti. No moja ilúzia mi zrazu vyfrčala z mysle, keď na mňa nejaká šialená ženská začala kričať. Hrozne som sa jej zľakol. Vraj jem jej kukuricu. Síce neviem, čo je to kukurica, ale znie to pekne. Keď prišla ku mne a videla, že som to, čo som, pozerala na mňa, ako keby som prišiel z Marsu, síce má pravdu. Začala ma mlátiť čudnou tyčkou, ktorá mala desať ohnutých častí na konci, po hlave. Odsotil som ju preč a ona padla. Potom som ju zdvihol a povedal som jej: „Ja prichádzam v mieri.“ Celý deň sme presedeli pri strašiakovi rozprávaním o Marse, o Zemi a ona mi vysvetľovala slovíčka, ktoré nepoznám. Úplne som sa do nej zamiloval. Bola najkrajšie dievča, aké som kedy videl, asi preto, že som ešte žiadne dievča okrem nej nevidel. Zuzka.

Lenže ja som nevedel povedať, čo k nej cítim. Keď mi porozprávala o svojom živote, bol veľmi zaujímavý. No jej sa zdal zas nudný. O pol noci sme šli spať. Ja som spal v stane. Postavila mi ho Zuzka. Ona je proste šikulka. Toto slovo sa mi páči najviac. Ráno, keď som sa zobudil, bolo asi 10:00, Zuzka už varila obed. Chýbal jej hrášok do polievky, tak musela ísť do mesta. Lenže tu ma nemohla nechať samého, lebo keď príde dovozca pečiva, zľakol by sa ma. Tak musím ísť s ňou. Aspoň spoznám ďalší kúsok z tejto nádhernej Zeme. Keď sme prišli do mesta, zistil som, že to nie je až také úžasné, lebo tam bol smrad, krik a rozruch. Hlavne vtedy, keď ma zbadali. Začali utekať ďaleko odo mňa. Ja, aby sa nič už také nestalo, vykrikoval som: „Prichádzam v mieri.“ A Zuzka, aby ich uistila kričala: „Naozaj, neublíži ani muche.“ Lenže ja vtedy, keď to dopovedala, zjedol som lietajúce čudo, bol to trapas, všetci sa rozutekali naokolo a Zuzka sa opravila: „Tak muche áno, ale ľuďom nie!“ Tak teda ostatní ľudia pokračovali v ceste a my sme pokračovali vo vykrikovaní. Keď sme prišli ku Zuzke domov, dovarila obed, ktorý bol úplne vynikajúci. Nič lepšie som nejedol. Ako pozerám zo Zeme nechcem odísť nikdy, ale dúfam, že ľudia si na mňa zvyknú. a tak sa aj stalo. Po mesiaci som ponavštevoval asi všetkých ľudí v tomto malom mestečku. Raz sme sa zo Zuzkou rozprávali o malom výletiku na Mars. V pondelok sme nasadli do môjho prenášača a Zuzka stlačila tlačidlo – ŠTART. Leteli sme asi 20 sekúnd a zrazu sme boli na úplne inej planéte, ako sme očakávali. Asi na Jupiteri. No ja som spanikáril a začal som vrieskať: „Ja nechcem zomrieť, pomôžte nám, prichádzame v mieri.“ Nik tam nebol, takže sme boli stratení. Zuzka ma upokojovala, lenže nepomáhalo to.

Po 5 hodinách trápenia so mnou som sa konečne upokojil. Nakoniec som opravil stroj a šli sme na Mars. Po troch pokusoch sme sa konečne dostali na miesto. Zuzka bola zhrozená, aké to tam mám škaredé. Na Zemi sme sa dohodli, že každé dva týždne budeme chodiť po vesmíre. Moja tretia obľúbená planéta je Saturn. Tam som konečne Zuzke dal pusku, a preto Saturn voláme PLANÉTA LÁSKY.

Terézia Kopencová, 8.A

Plutónium 239

Bol rok 2016. Na zemi vojna presne ako z hry Call of Duty Modern Warfare 3. Šťastie majú iba kozmonauti a výskumníci, ktorí odchádzajú do vesmíru, kde budú chránení.

Leteli sme tam v roku 2017. Na planétu sme sa dostali rýchlo. Keď sme dostali povel „ROZCHOD“, tak sme každý išli podľa svojej plánovanej cesty. Mali sme nájsť dajaký modrý kameň a v strede má mať špirálu fialovej farby, ale máme si dávať pozor na svietielkujúce žlté kamienky. Ja som zabudol, na čo si máme dávať pozor a chytil som žltý kamienok. Odrazu sa začala triasť zem pod nohami a pristála pri mne vesmírna loď. Vystúpili z nej čudní mimozemšťania. Vyzerali ako ľudia, ibaže boli zelení a rozprávali akoby cucali hélium. Normálne sa so mnou porozprávali a ponúkli mi, že ma odvezú k našej rakete. Odviezli ma a po ceste som sa s nimi rozprával o tom, čo tu hľadáme. Presne som im povedal, že hľadáme modrý kameň s fialovou špirálou. Oni mi hneď na to odpovedali, že ten kameň nenájdeme, pretože sú všetky do jedného vyzbierané, ale ak sa dohodneme, tak nám jeden dajú. Prišli sme k rakete a naši chlapi hneď chceli útočiť na ich čudný dopravný prostriedok. Zastavil som ich a povedal, o čo ide. Všetci sme sa dohodli na tom, že skúsia ísť s nami na Zem a mimozemšťania ukončia vojnu.

Všetko to prebehlo veľmi rýchlo. Pristáli sme na Zemi a neviem, akým zázrakom ukončili celý zmätok. Pravdepodobne sa ich ľudia zľakli.

Juraj Ronec, 8.A